

POSTANOWIENIE

Dnia 12 kwietnia 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Halina Kiriło

w sprawie z powództwa Polskiej Telefonii Cyfrowej Spółki Akcyjnej w W.
przeciwko Prezesowi Urzędu Komunikacji Elektronicznej
z udziałem zainteresowanej Polskiej Izby Informatyki i Telekomunikacji
o nałożenie obowiązków regulacyjnych,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw
Publicznych w dniu 12 kwietnia 2013 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej od wyroku Sądu Apelacyjnego
z dnia 3 kwietnia 2012 r.,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 270 (dwieście siedemdziesiąt) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Prezes Urzędu Komunikacji Elektronicznej decyzją z dnia 3 lutego 2009 r., na podstawie art. 138 § 1 pkt 1 w związku z art. 127 § 3 k.p.a., po rozpoznaniu wniosku Polskiej Telefonii Cyfrowej Sp. z o.o. (powód) o ponowne rozpatrzenie sprawy zakończonej decyzją Prezesa Urzędu z dnia 22 października 2008 r. (dalej jako decyzja MTR 2008), utrzymał w mocy decyzję MTR 2008.

Sąd Okręgowy w W. wyrokiem z dnia 13 czerwca 2011 r., uchylił zaskarżoną decyzję z 3 lutego 2009 r. Sąd Okręgowy ustalił, że pismem z dnia 5 listopada 2008

r. powód złożył wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy zakończonej decyzją MTR 2008. Tego samego dnia powód wniósł odwołanie od decyzji MTR 2008. W dniu 20 lutego 2009 r. powód złożył do Sądu Okręgowego pismo zatytułowane „rozszerzenie odwołania wraz z wnioskiem o wstrzymanie wykonania decyzji”. Tego samego dnia powód wniósł do Sądu Okręgowego odrębne odwołanie od decyzji z 3 lutego 2009 r.

Uwzględniając odwołanie Sąd Okręgowy zważył, że decyzja z 3 lutego 2009 r. utrzymywała w mocy decyzję MTR 2008. Ponieważ decyzja MTR 2008 była decyzją regulacyjną, środkiem zaskarżenia decyzji utrzymującej w mocy decyzję regulacyjną jest odwołanie do Sądu Okręgowego. Nie stosuje się art. 127 § 3 k.p.a. Prezes Urzędu mógł w konsekwencji uchylić albo zmienić zaskarżoną decyzję w całości lub w części, wydając nową decyzję lub przekazać niezwłocznie odwołanie wraz aktami sprawy do Sądu Okręgowego. Brak natomiast podstawy prawnej do wydania decyzji z dnia 3 lutego 2009 r., utrzymującej w mocy decyzję MTR 2008. W konsekwencji zaskarżoną decyzję należało uchylić.

Sąd Apelacyjny wyrokiem z dnia 3 kwietnia 2012 r., oddalił apelację Prezesa Urzędu od powyższego orzeczenia.

W uzasadnieniu wyroku Sąd Apelacyjny wyjaśnił, że decyzja MTR 2008, którą zaskarżona decyzja utrzymuje w mocy, została prawomocnie uchylona. Zaskarżona w niniejszej sprawie decyzja z dnia 3 lutego 2009 r. utrzymuje w mocy inną decyzję, co oznacza, że jest ona decyzją o treści identycznej z decyzją, o utrzymaniu w mocy której rozstrzyga. Skoro decyzja MTR 2008 została prawomocnie uchylona, to nie istnieje przedmiot objęty sentencją decyzji z dnia 3 lutego 2009 r., co musiało skutkować uchyleniem decyzji zaskarżonej w niniejszej sprawie.

Prezes Urzędu zaskarżył wyrok Sądu Apelacyjnego skargą kasacyjną w całości. Wnosząc o przyjęcie skargi do rozpoznania Prezes Urzędu podniósł, że istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie (art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c.), tj. art. 316 § 1 k.p.c. w kontekście wyjaśnienia, czy w sprawach z odwołania od decyzji Prezesa Urzędu sąd za podstawę orzekania powinien uznać stan faktyczny i prawny z chwili orzekania, czy też z chwili wydania zaskarżonej decyzji.

Powód w odpowiedzi na skargę kasacyjną Prezesa Urzędu wniósł o wydanie postanowienia o odmowie przyjęcia skargi do rozpoznania i zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna Prezesa Urzędu nie kwalifikowała się do przyjęcia celem jej merytorycznego rozpoznania z uwagi na powołaną w niej potrzebę wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie (art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c.).

Jak już wielokrotnie wyjaśniano w orzecznictwie Sądu Najwyższego, powołując się na tę przesłankę skarżący ma obowiązek określenia przepisów wymagających wykładni oraz wskazania poważnych wątpliwości związanych ze stosowaniem tych przepisów wraz z podaniem doktrynalnego lub orzeczniczego źródła tych wątpliwości lub rozbieżności w orzecznictwie sądów (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 6 listopada 2012 r., III SK 17/12 i cytowane tam orzecznictwo). Wątpliwości te (lub rozbieżności) należy opisać wskazując dodatkowo argumenty, które prowadzą do rozbieżnych ocen prawnych. Nadto należy przedstawić własną, odpowiednio uzasadnioną, propozycję interpretacji powołanych przepisów, a także wpływ tej wykładni na rozstrzygnięcie sprawy. Zasadniczą przesłanką, jaką należy wykazać w przypadku powołania się na art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. jest przy tym występowanie orzecznicznych lub doktrynalnych rozbieżności w wykładni przepisu, a nie w praktyce jego stosowania.

Z powołanych w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie do rozpoznania skargi Prezesa Urzędu fragmentów orzeczeń sądów orzekających w sprawach z zakresu ochrony konkurencji lub regulacji nie wynika, by w orzecznictwie sądowym ujawniła się rozbieżność w wykładni art. 316 § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy podziela stanowisko wyrażone w uzasadnieniu wyroku z dnia 7 lipca 2011 r., III SK 52/10, zgodnie z którym przepis ten powinien być stosowany w sprawach z zakresu regulacji z uwzględnieniem specyfiki tych spraw determinowanej przez prawidłowe określenie przedmiotu sporu między przedsiębiorcą a organem regulacji. Jednocześnie zauważyć należy, że fakt wydania w toku postępowania sądowego decyzji

administracyjnych rzutujących na rozstrzygnięcie sprawy rozpoznawanej przez sąd, traktowany jest w orzecznictwie Sądu Najwyższego jako okoliczność, którą należy brać pod uwagę przy rozpatrywaniu sprawy z odwołania od decyzji organów ochrony konkurencji lub regulacji (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 17 marca 2010 r., III SK 40/09). Analogicznie należy traktować fakt uchylecia w toku postępowania sądowego decyzji Prezesa Urzędu, na podstawie której kształtowane są obowiązki przedsiębiorcy telekomunikacyjnego w kolejnych decyzjach, w sytuacji gdy do uchylecia decyzji doszło z powodów rzutujących na dopuszczalność lub prawidłowość ukształtowania obowiązków regulacyjnych w pierwotnej decyzji, na której z kolei bazują decyzje późniejsze.

Mając powyższe na uwadze, z mocy art. 398⁹ § 2 k.p.c. orzeczono jak w sentencji.